

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 357.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐπειδὴ τὰς ὁδοὺς διέστρεφε τῷ κηρύγματος, καὶ τὸν Ανθύπατον ἀφίσα τῆς πίστεως, δι' ἧ ἅπαν τὸ ἔθνος χειρωθή-
 γαι ἦν πρὸς σωτηρίαν ῥάδιον, ὅτι τῆς καθ' ἑαυτὸν οἰκονομίας σωφρονίζει ὁ Παῦλος τὸν βλάσφημον, τὴν φλωσιν ἐπαγαγὼν πρὸς ἐθεσίαν, τὴν καὶ αὐτὸν χειρωγώνισσασαν πρὸς μαθη-
 τείαν. ἐδιδάχθη γὰρ σκίνω θεραπεύειν τῷ φαρμάκῳ τὴν ἀπίστιαν, ὡς αὐτὸς ἰάθη, τὴν ὅτι τὸ νόμου ἀν-
 τιλογίαν. τὸ δὲ ἄλλοι χειρῶν, ἕλεον τῆ γνώμῃ διδοὺς ἐν ἑαυτῇ ἔχειν τῷ φω-
 τὸς τὴν Σόληψιν, τὸν τρόπον μεταβάλλουσαν πρὸς τὸ βέλπιον.

Λουσιμάχῳ. τνε.

Πλυνώσασαι τὰ ἱμάτια σήμερον, καὶ αὐεῖον, καὶ ἔστωσαν ἔτοιμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην, λέγει ἡ γραφὴ τῆς το δηλῶσα. οἱ ἐν ταῖς δύο Διαθήκαις καὶ ταῖς αὐτῆς Διαποιῶσις τὴν χαρηό-
 τητα τῆς πολιτείας κτησάμενοι, καὶ τῆς πίστεως τὴν ἀγνείαν εὐαγέλιον, εἰς τὴν τρίτην τῶν κρείων χειρωγ-
 ρουῦται ἀνάστασι. ἡ καὶ βασιλεία ἔ-
 ραιαν ὀνομάζεται. σήμερον γὰρ, τὴν τῶ νόμου λέγει κατέστασι αὐεῖον δὲ, ἡ εὐαγγελικὴν σημαίνει ἀλήθειαν, ὡς ὑ-
 πό τοῦ νόμου μνηθεῖσαι, καὶ μετ' ἐ-
 κείνοι φανῆσαι.

Σελεύκῳ. τισ.

Τεῖς τὸν κρείων ἀρνησάμενος τῆς Σπείλων ὁ ἔξαρχος, τὴν τῆς ἀνθρώ-
 πων πάντων ἀμαρτίαν ὑπέδειξε, τεῖς ἀρετησάντων τὸν κτίσαντα, ἐν τῇ δό-
 σῆ τῆς φράτης ἐπιτολής, ἐν τῇ φεσῆ τοῦ νόμου τοῦ γραπτοῦ, ἐν τῇ σαρκώσῆ τοῦ λόγου καὶ θεοῦ ἡμῶν, ἡν τριπλῆ πάλιν μεταφωσῆ ἰάσατο, ἀνάλογον τῷ τραύματι πολεσάμενος καὶ τὸ φάρμακον, καὶ δείξας ὡς πάντων τῆς χακῶν θεραπεία, ἡ τοῦ κρείων γέγο-
 νε παρυσία.

Τῷ αὐτῷ. τνζ.

Τὸ ὄριν ἀλέκτορα φωνῆσαι, ὄριν

prædicationis vias peruertebat, ac Procō-
 fulem, cuius opera vniuersa natiō ad salu-
 tem facillè allici & subigi poterat, à fide ab-
 ducebat, idcirco impium hominem pru-
 denti consilio coercet, inuecta ipsi, admo-
 nendi causa, cæcitate, quæ etiam ipsum
 eò tanquam porrecta manu duxit, vt Apo-
 stolo se in disciplinam traderet. Didicit e-
 nim eo medicamenti genere incredulita-
 tē suam curare, quo etiam sanitatem adep-
 tus est. Per hæc autem verba, vsque ad
 tempus, hanc ipsius voluntati legem fan-
 xit, vt, si mores in melius commutaret, lu-
 minis receptio penes ipsum esset.

Lysimacho. 355.

Abluant vestimenta sua hodie, & crasti-
 no die, & sint parati in diem tertium, ait
 Scriptura. Quorum verborum hæc est sen-
 tentia: Qui in duobus testamentis, eorum-
 que sensibus, vitæ puritatem adepti, ac fi-
 dei sinceritatem consecuti sunt, ad tri-
 duanam Domini resurrectionem velut
 manu ducuntur: quæ etiam cælorum re-
 gnum appellatur. Per hodiernum diem, le-
 gis statum intelligit. Per crastinum, Euan-
 gelicam veritatem significat, vt quæ à le-
 ge indicata sit, ac post eam apparuerit.

Seleuco. 356.

Apostolorum princeps, ter abiurato
 Domino, mortalium omnium peccatum
 tacitè indicauit, qui Creatorem ter reie-
 cerunt: nimirum cum primum præceptū
 datum est, cum scripta lex instituta est, ac
 denique cum verbum ac Deus noster hu-
 manitatem induit. Quam quidem abiura-
 tionem triplici rursus pœnitentia sana-
 uit, par videlicet atque consentaneum
 vulneri remedium nactus, illud quæ osten-
 dens, Domini aduentum ac præsentiam
 omnibus malis medicinam attulisse.

Eidem. 357.

Illud, priusquam gallus canter, idem est,

L iij

quod, priusquam Resurrectionis dies illucescat. Huiusmodi enim, auium cantus, appropinquante quidē aurora, verūm vmbra adhuc existente, oriuntur. Quocirca, cū oriens ille, qui vitā attulit, appropinquaret, auiculæ vox abiurationem accusauit: hinc videlicet, & maledictam atque execrandam noctem depulsam esse, & vitæ lumen exoriri ostendens.

Eidem. 358.

Quod homines ter Deum reiecerint, ipse quoque Dominus indicabat, cū se tertio ad ficulneam sese contulisse diceret, nec fructum in ea inuenisse. Cuius quidem vitium omne in seipso curauit, cū transgressionem nullum iam posthac fructum allaturam esse pronunciauit.

Eidem. 359.

Prima reiectio, est mandati illius violatione, quo cauebatur, ne primi parentes ligni illius, quod in media paradisi regione fixum erat, fructum degustarent. Secunda in lege impietas, est Hebræorum erga vitulum affectus animique propensio. Tertia impietas gratiæ tempore contigit, cū iidem Christum his verbis repudiarunt, Nō habemus regem nisi Cæsarem, ac Dominum gloriæ abnegarunt.

Theoni. 360.

Panis Dominus appellatus est, ipsemet sibi hoc nomen imponens: si sensum eum, qui prima fronte se offert, spectes, quia salutis cibus omnibus extitit: si autem abditum & arcanum, quia humanæ consperfusionis fermentum copulauit ac perpurgauit, atque diuinitatis suæ igne velut excoxit, atque vna cum eo persona, atque vna adoranda hypostasis factus est.

Eustathio. 361.

Obsonia contemne, vt quæ paulò post

τὴν ἡμέραν ἐπιφανῶς τῆς ἀναστάσεως. αἱ γὰρ τέτων τῶν ὀρνίθων ἀδαι ἐγχιζέσθης μὲν ἔω, ἐπι δὲ σκιάς ὑπαρχούσης γίνονται. πλησιαζούσης τοίνυν τῆς ζωοφόρου ἀνατολῆς, ἡ τῶ ὀρνέων φωνὴ κατῆρορος τῆς ἀρνήσεως γέγονε, δηλοῦσα καὶ τῆς νυκτὸς τῆς ἀρεῆς τὴν κατάλυσιν καὶ τῶ φαιτός τῆς ζωῆς τὴν ἠπίφασιν.

Τῷ αὐτῷ. ττη.

Ὅτι περὶ τῆς γέγονε τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀγένησις, καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἐδήλου, τρεῖς λέγων, πρὸς τὴν σκλίῳ ἐληλυθέναι, καὶ καρπὸν ἐν αὐτῇ μὴ εὐρέκειναι, ἥς πάντα τὴν χάρισιν ἐν αὐτῷ ἐθεράπευσεν, μὴ ἐπι καρπὸν οἴσθιν ἀποφινάμενος τὴν παράβασιν.

Τῷ αὐτῷ. ττηθ.

Ἡ φωνὴ ἀδέτησις τῆς ἐντολῆς ἐστὶν ἡ παράβασις ἀπὸ τῶ ξύλου τῶ ἐν μέσῳ τῶ παραδείσου πρὸς ταπεινότητις μὴ γέουσα δαμα, ἡ ἐν τῷ νόμῳ δευτέρῳ, διασέβεια, ἡ πρὸς τὸν νόμον ὄβριον ἐβροῦμαι ἀθεοσις. ἡ δὲ τρίτη ἀσέβεια, ἡ ἐν τῇ χερίτι τυγχάνει παραίτησις, οὐκ ἔχοντι βασιλεῖα εἰπόντων, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ τὸν κύριον τῆς δοξῆς ἀπαρνέμεθων.

Θεῶν. τξ.

Ἄρτος ὁ κύριος κέκληται, αὐτὸς ἑαυτὸν τέτω καλῶν τῷ ὀνόματι. κατὰ μὲν τὴν πρόχειρον ἔκληψιν, ὡς πᾶσι προσφῆ σωτηρίας γενόμενος, καὶ δὲ τὴν ἀπόρητον εἰνοῖαι τὴν ζύμην τῶ ἀνθρώπων φρεσμάτος ἐνώσθης καὶ καθάραι, καὶ ὡς τῶ ἐξοπίησαι, τῶ οἰκείῳ πρὸς τῆς θεότητος, καὶ εἰς εἰ σὺ αὐτῇ γερονῶς πρὸς τὸν, καὶ μίαν πρὸς οὐκ ἐμὴν ἑσώσασιν.

Εὐσταθίῳ. τξα.

Καταφρόνει τῶ ὄψων, ὡς μετ' ὀλίγον
ὄσθ